Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

ORIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

Nr. 4 April 1964

ENHED og FLERTAL

Oplægget til SUKPs nye fulde udfoldelse af den såkaldte polemik mod Kinas kommunistiske Parti og dermed mod en række andre marxistisk-leninistiske partier blev givet allerede et par dage før Suslovs CK-tale blev af rykt i Pravda.

I Algiers fortalte den sovjetiske chefdelegerede til den afro-asiatiske solidaritetskonference ifølge Ritzau det franske telegrambureaus korrespondent, at "de gale kinesere ønsker en venstreorienteret krig", at kinesernes politik "er racistisk og ikke adskiller sig fra nazismen". Han krydrede ydermere sine usømmelige udtalelser med sådanne smagfuldheder som, at KKP i Indre Mongoliet "tvinger kinesere til at gifte sig med mongolske kvinder" med det formål at udrydde den mongolske race, og at ikke-kinesere i Sinkiang flygter til Sovjetunionen, "hvortil de kommer nøgne, sultne og uden nogen personlige ejendele."

Det er stadig en af det forløbne års diskussions mest pinlige sider, at det kommunistiske parti i verdens første socialistiske land i dag har ledere, der ser sig nødsaget til at erstatte en politisk argumentation med slige gemene platheder.

Den slags hetz er ikke et kommunistisk parti værdigt, har intet med ideologisk debat at gøre, har intet med marxisme-leninisme at gøre.

Nu truer disse mennesker i SUKPs top (se de sidste linjer af referatet af Suslovs tale i LAND og FOLK den 4. april og billedteksten på forsiden!) med "beslutninger" der skal "beskytte" den kommunistiske verdensbevægelse mod "hovedfaren" fra Kinas kommunister!

Vi har tidligere haft lejlighed til at advare mod en kommunistisk verdenskonference, der i strid med 1960-Erklæringens ord vil træffe afgørelser om rigtigt eller forkert gennem flertalsbeslutninger - og vi håber stadig, at forsøget herpå vil slå fejl, trods villig håndlangergerning fra bl.a. Danmarks kommunistiske Partis ledelse.

I sin UGENS DEBAT den 15. marts forberedte Gelius Lund trods sine fine ord om enhed læserne netop på en sådan mulighed. Han slog fast, at det var trotskisternes hovedfejl - ikke at de gik imod marxismen, men at de gik imod flertallet! Gelius Lund har uret! Det er altid anti-marxisterne, der er splittelsesfolkene, også selv om de for en tid har flertal i bevægelsen!

Afgørelse om rigtigt og forkert kan kun træffes efter grundig diskussion og p o l i t i s k argumentation. Flertallet splitter, hvis det går imod marxismen-leninismen. At følge et sådant flertal giver kun falsk enhed!

INDHOLD

Jugoslaviske noter	2
Offensiv mod imperialismen	7
Et værdigt svar	11
Kampen angår alle	13
Revisionisme og enhed	16
Brasiliansk tragedie	20
a propos Jespersen	20

Redaktionens adresse:
c/o Scocozza, Studsgårdsg.10
København Ø. Telf. 29 43 57
Giro 12 79 25

Jugoslaviske noter

De bestandige kovendinger i forholdet til Jugoslavien, som de sovjetiske ledere - og med dem D nmarks kommunistiske Partis ledelse - har foretaget, har vakt en del undren blandt DKPs medlemmer. I sin tid rasede man med Kominform, i midten af 50'erne kom den store forsoning, i 1958 kom der atter kold luft, og i begyndelsen af 60'erne er den store, kærlige forbindelse mellem Hrustjov og Tito endnu engang blevet taget op !

DKPs ledelse har med større eller mindre held søgt at følge med i de forskellige svingninger; til forskel fra de fleste andre kommunistiske partier sendte DKPs centralkomite i 1958 delegerede til Jugoslaviens Kommunisters Forbunds kongres (Børge Houmann og Knud Jespersen); den lille delegation kunne ikke enes om indtrykket fra kongressen, og meget hurtigt blev det jugoslaviske partiprogram et kernepunkt i partistriden i efteråret 1958; Larsen-revisionisterne tog med glæde de jugoslaviske synspunkter til indtægt, mens partiledelsens flertal vendte sig imod programmet. Med sædvanlig foragt for partimedlemmernes evne til at læse indenad var det imidlertid kun CKs medlemmer, der fik lov at læse større uddrag af det famøse program . Diskussionen kom derfor til at hænge i luften, og medlemmer, der ikke kunne skaffe sig programmet, måtte nøjes med at tage stilling ud fra diverse angreb på det.

Med udgangspunkt i partisplittelsen i 1958 erklæredes revisionismen for hovedfaren i den kommunistiske bevægelse i Danmark, og de jugoslaviske revisionister var det store internationale skræmmebillede.

Men en ny kovending indtraf: I begyndelsen af 1960'erne nærmede de jugoslaviske og de sovjetiske ledere sig atter hinanden - og de danske ledere var straks med på dén! SF-bladet fornøjede sig naturligvis over DKPs sovjetisk-inspirerede sindelagsskifte, og DKPs ledelse svarede med en række tågede udtalelser om, at det var jugoslaverne, der havde nærmet sig den "rigtige linje"; og for at danske kommunister kunne føle sig helt overbeviste, sendte man i 1963 "Land og Folk"s tidligere Moskva-korrespondent Erley Olsen ud på en lidet misundelsesværdig opgave - at beskrive Jugoslavien, således som det nu b u r d e se ud efter den nyeste sovjetisk-jugoslaviske tilnærmelse.

I den internationale kommunistiske bevægelse finder der en skarp debat sted om forholdet til Jugoslavien, afledt af den seneste sovjetiske kovending; i den første forsoningsperiode - i midten af 50'erne - var a l l e partier indstillede på at knytte Jugoslavien til den socialistiske lejr for på den måde at opnå enhed med de jugoslaviske ledere på et p r i n c i p i e l t grundlag; Erley Olsen citerer således Kinas kommunistiske Parti, der i en erklæring i september 1957 udtalte:

"Jugoslavien er socialistisk og har opnået betydelige resultater i den socialistiske opbygning - Kina og Jugoslavien er enige om hovedspørgsmålene - Jugoslavien spiller en nyttig rolle i den internationale afspænding. Vi må erkende hinandens særpræg og befæste enheden mellem de socialistiske lande - Visse uoverensstemmelser består og kan ikke fjernes straks, men de må ikke genere vort venskab og vor enhed med Jugoslavien." (Land og Folk, 16/2 1964, side 10).

Med denne henvisning til de kinesiske kommunisters indstilling i 1957 skal Erley Olsen antyde over for læserne, at Kinas anti-jugoslaviske holdning i dag er resultatet af en k i n e s i s k ko-

vending! De kinesiske kommunister har for længst svaret på henvisningen til 1957-citatet:

"Ganske rigtigt. Jugoslavien var engang et socialistisk land. For en tid gik dette land frem ad socialismens vej. Men kort tid efter begyndte det jugoslaviske samfundssystem på grund af Tito-klikens forræderi skridt for skridt at degenerere. I 1954, da Hrustjov foreslog at forbedre forbindelserne med Jugoslavien, gik vi ind for at behandle det som et socialistisk broderland med det formål at vinde det tilbage til socialismens vej og at holde øje med, hvorledes Tito-kliken ville udvikle sig." KKP siger videre: "Efter at have nægtet at underskrive 1957-Deklarationen (vedtaget november 1957, dvs. to måneder e f t e r den udtalelse, Erley Olsen citerer! Min anm.) fremlagde Tito-kliken sit helt igennem revisionistiske program i 1958 og satte denne fane for den moderne revisionisme op imod 1957-Deklarationen, der er et fælles program, der anerkendes af alle kommunistiske og arbejderpartier." (Citeret fra "Er Jugoslavien et socialistisk land?" Oktober 1963, dansk, side 28 og 29).

Efter vedtagelsen af det jugoslaviske partiprogram i foråret 1958 enedes alle kommunistiske partier om at fordømme de moderne revisionister; og fordømmelsen blev nedfældet i de 81 partiers Moskvaerklæring af 1960, som bl.a. siger: "De kommunistiske partier fordømte endrægtigt den jugoslaviske variant af den internationale opportunisme, det koncentrerede udtryk for moderne revisionisters teorier."

Siden 1960 har de sovjetiske partiledere - i strid med den erklæring, de selv har underskrevet - taget de jugoslaviske partiledere til deres hjerte, mens Kinas kommunistiske Parti fortsat overholder Erklæringen af 1960 og på det skarpeste vender sig mod såvel Tito-folkene som mod de partiledere, der i de senere år atter har forbundet sig med titoisterne.

I 1963 besegledes det fornyede gode forhold mellem de sovjetiske og de jugoslaviske ledere bl.a. gennem gensidige statsbesøg, og Hrustjov kaldte Jugoslaviens Kommunisters Forbund for et "broderparti" (Se bl.a. Hrustjovs tale i Øverste Sovjet, FAKTO om Sovjetunionen, dansk, 31/12 1962, side 47 og 48, samt det Åbne Brev fra SUKPs centralkomite af 14. juli 1963, Forlaget Tiden, side 44). Det kinesiske og andre marxistisk-leninistiske partier vender sig mod det sovjetiske brud på Moskva-Erklæringen og påpeger, at de jugoslaviske revisionister ingenlunde har ændret politik. De kræver, at kommunisterne fortsat tager afstand fra de moderne revisionister i Beograd.

x x x x

Den eksisterende skarpe strid om, hvorledes kommunister bør anskue den jugoslaviske revisionisme, rejser en række spørgsmål:

- For det første: Hvilke træk i den jugoslaviske udvikling og politik berettiger til en klar afstandtagen fra titoismen ?
- For det andet: Er det de jugoslaviske revisionister, der har nærmet sig den "rigtige linje" i årene efter 1960, eller er det omvendt de sovjetiske ledere og deres forbundsfæller, der i de senere år har nærmet sig den "jugoslaviske variant af den internationale opportunisme, det koncentrerede udtryk for moderne revisionisters teorier."?

En præcis besvarelse af disse to spørgsmål er væsentlig ikke blot i spørgsmålet om kommunisternes indstilling til titoismen, men også - og måske i første række - af afgørende betydning for, at kommunisterne kan afsløre revisionismen og lære af dens negative eksempel.

ORIENTERING vil derfor i dette og følgende numre på basis af jugoslavernes e g n e materialer bringe og kommentere en række oplysninger om jugoslavisk politik og sumfundsudvikling - og vi vil på den måde vise, hvorfor det jugoslaviske spørgsmål spiller en så afgørende rolle i den internationale kommunistiske debat.

I

Jugoslavisk udenrigspolitik: Den 22. oktober 1963 holdt Jugoslaviens præsident, Josip Broz Tito, en tale til FNs generalforsamling. Han sagde bl.a.:

"Moskva-traktaten og andre skridt, som for nylig er blevet taget, er levende beviser på de eksisterende tendenser henimod overvindelsen af den hidtidige deling af verden i militære og politiske grupperinger. Jeg kan sige, at vi for vor part altid har ment, at en sådan deling af verden, hvilken historisk forklaring den end kan have, hverken er uundgåelig eller permanent. Netop deri lå den uhyre historiske betydning af alliancefrihedens politik og af den aktivitet, som udfoldedes af de alliancefrie lande, som gennem deres fredselskende politik bl.a. virkede for at forhindre den fuldstændige deling af verden i fjendtlige grupperinger." (Tito: Non-Alignment - Universal Movement for Peace, Beograd, side 8 og 9).

Titos udtalelse er i nøje samklang med Jugoslaviens kommunisters Forbunds program af 1958, hvori det bl.a. hedder:

"Tendensen til at dele hele verden i blokke forhindrer virkeliggørelsen af sameksistensens ide og er i modstrid med folkenes og nationernes fuldstændige uafhængighed og suverænitet." Og videre i samme program: "De Jugoslaviske Kommunisters Forbund mener, at flere kræfter bør sættes ind på at nedbryde den eksisterende deling af verden i blokke , en situation, som skader samarbejdet mellem folkene inden for alle samfundsmæssige områder." (The Programme of the League of Yugoslav Communists, Beograd 1958, side 77 og 82).

Om blokpolitiken skrev Danmarks kommunistiske Parti i en leder i tidsskriftet TIDEN (nr. 4 1958):

"Jugoslaviens Kommunisters Forbunds program finder, at årsagen til den internationale spænding er at søge i en ikke nærmere bestemt "magtpolitik" og "blokpolitik", hvorved man sætter kapitalistiske og socialistiske magter på lige fod." Og TIDEN konkluderer: "De vil på den måde også fornægte, at den s o c i a l i s t i s k e lejrs e n h e d er fredens hovedkraft i vor tid." (Side 147 og 148).

Som det fremgår af Titos FN-tale, har de jugoslaviske revisionister i k k e opgivet deres teori om blokpolitiken, den teori, der i 1958 var en af hovedårsagerne til, at kommunisterne vendte sig imod det jugoslaviske program. Titos "alliancefri" politik har og havde til formål at splitte de eksisterende "blokke", også den socialistiske "blok". En sådan politik må a l l e kommunister vende sig imod; i stedet for at misbruge de alliancefri staters politik til dette formål, må det være kommunisternes opgave at forbinde de alliancefrie nationers kamp og den socialistiske verdens kamp med det formål at trænge imperialismen tilbage bl.a. ved at splitte den. H v i s kommunisternes opfattelse af imperialismen som den faktor, der truer freden, er rigtig, da må det uundgåeligt være sådan, at en splittelse i den imperialistiske blok gavner freden, mens den socialistiske lejrs enhed styrker freden.

Tito fejer alle disse grundlæggende betragtninger om, hvorfra krigstruslen kommer af bordet med bisætningen: "hvilken historisk forklaring den (dvs. blokdelingen) end kan have ..", og dermed forvanskes hele spørgsmålet om, hvem der vil krig, og hvem der vil fred

Men det vil også kunne ses af Titos tale, at han g l æ d e r sig over, at blokdelingen i de senere år er ved at blive overvundet - og som et typisk eksempel nævner han Moskva-traktaten om forbud mod prøvesprængningerne i atmosfæren m.v.! Og det væsentlige i forbindelse med denne traktat, set i relation til de tito'ske blokteorier er, at den socialistiske lejrs enhed blev undergravet på grund af Hrustjovs vennesælhee over for imperialisterne.

Tito har grund til at glæde sig! Hrustjov har virket med til at"sønderbryde blokkene"! - Kommunisterne har ingen grund til at glæde sig med de to herrer! Men man forstår måske bedre, hvorfor de to herrer er så rørende enige om "hovedspørgsmålene"!

II

Jugoslavien og afrustningen: Tito sagde i sin tale på centralkomitemødet i Jugoslaviens Kommunisters Forbund den 18. maj 1963 bl.a.:

Afrustningen "kunne også indvarsle likvideringen af det uhyre svælg, som i dag eksisterer mellem de udviklede og de underudviklede lande, hvis blot en lille procent af de ressourcer, som bruges til rustninger, blev stillet til disposition for de sidstnævnte lande" (Citeret fra "The Fifth Plenum of the Central Committee of the League of Communists of Yugoslavia" Beograd maj 1963, side 13).

Sovjetregeringen skriver i forslaget til en traktat om almindelig international afrustning:

"En vis del af de frigjorte midler stilles til rådighed for de svagt udviklede lande som økonomisk og teknisk bistand. Omfanget af denne bistand vil blive fastsat efter nærmere overenskomst mellem de kontraherende parter." (Artikel 13 i afrustningsforslaget, FAKTA om SU, nr. 35, 1/9 1962, side 33).

Kernen i Titos og den sovjetiske regerings ædelhed over for de svagt udviklede lande er, at bistanden til disse lande forudsætter et samarbejde mellem socialismens og imperialismens lande om denne bistand, thi den - iøvrigt uigennemførlige traktat - forudsæt indgået mellem socialismens magter og imperialisterne. Hvordan har man tænkt sig, at imperialisternes almisser skal uddeles ? Tror man, at imperialisterne vil ophøre med at udbytte de i økonomisk henseende svagt udviklede områder ?

Kommunisterne kan ikke være enige med Tito og den sovjetiske regering om dette forslag! Udviklingen af de økonomisk dårligt stillede områder skal i k k e foregå i samarbejde med imperialisterne, men gennem politisk som økonomisk hjælp fra den socialistiske lejr til disse lande; dog først og fremmest gennem solidarisk støtte til den nationale befrielsesbevægelse i dens kamp mod imperialismen.

III

Det jugoslaviske forbundsparlaments sammensætning: Efter det seneste jugoslaviske valg (maj-juni 1963) var fordelingen af forbundsparlamentets medlemmer efter beskæftigelse følgende:

	Antal	procent
Bønder, fiskere og skovarbejdere	0	0
Minearbejdere, industriarbejdere, håndværkere	37	5,5
Transportarbejdere og butikspersonale	0	0
Ansatte i socialforsikringen	7	1,1
Bank- og kontormedhjælpere	0	0
Funktionærer fra repræsentative organer +)	65	9,7

	Antal	procent
Funktionærer i administrationen og i institutioner	205	30,6
Funktionærer i økonomiske organisationer ++)	73	10,9
Ingeniører og teknikere	11	1,6
Biologer, dyrlæger, agronomer o.lign.	1	0,2
Læger o.a. i sundhedsvæsenet	34	5,1
Sagførere, økonomer, handelsfolk o.lign.	19	2,8
Universitets-, gymnasie- og folkeskolelærere	55	8,2
Politiske funktionærer	142	21,2
Kunstnere	19	2,8
Andre	2	0,3
ialt	670	100,0

+) medlemmer som kommer fra andre valgte forsamlinger, og som er permanent beskæftigede i disse organer.

++) Økonomiske organisationer omfattes af en eller flere virksomheder, der udgør en økonomisk enhed, og som er ansvarlig for virksomhedens (virksomhedernes) drift i økonomisk henseende (investeringer osv.) Funktionærerne i de økonomiske organisationer er således personel beskæftiget med virksomhedernes økonomiske ledelse.

(Statistiken er hentet fra "Yugoslav Survey", december 1963, nr. 15 side 2151, tabel VIII - udsendt i Beograd)

Statistiken taler for sig selv! I den øverste lovgivende forsamling, som iøvrigt vælger statsoverhovedet - kommer højst 5,5 % fra arbejderklassen, bønderne har i n g e n repræsentanter, mens professionelle politikere og funktionærer tilsammen udgør 72,4 % ! Kan et sådant parlament repræsentere en folkedemokratisk arbejder-bondemagt? Næppe. Hér er simpelthen tale om bureaukraternes kongerige! Vi håber, at Sovjetunionen ikke også på dette felt vil følge i sine nye læremestres fodspor!

Benito Scocozza.

NB. I næste nummer af ORIENTERING følger mere om jugoslavisk udenrigspolitik samt noter om arbejderråd, landbrugspolitik, investeringspolitik mm. ..

USA ER GODT TILFREDS MED TITO !

"De Forenede Stater og andre vestlige lande støttede Jugoslaviens hævdelse af sin selvstændighed med betydelig militær og økonomisk hjælp. Af mere varig betydning, de åbnede vestlige markeder og forsyningskilder, der satte Jugoslavien i stand til at påbegynde den proces at udvikle normale handelsforbindelser med den frie verden. Som resultat heraf er mere end 70 % af Jugoslaviens handel nu med vest.

Udviklingen af frugtbringende økonomiske forbindelser med vest hjælper Jugoslavien til at bryde væk fra det sovjetiske mønster for økonomisk og politisk administration. Sideløbende med sine omfattende foranstaltninger til decentraliseret økonomisk administration har det udviklet mange elementer af en markedsøkonomi. .. I årenes løb har det jugoslaviske eksempel styrket nationalismens og selvstændighedens kræfter inden for de østeuropæiske lande. VOR POLITIK, AT BEHANDLE JUGOSLAVIEN PÅ EN SÆRLIG MÅDE, HAR GIVET GODE DIVIDENDER."

(USAs udenrigsminister Dean Rusk i Senatets udenrigskomite den 13. marts 1964)

Til offensiv mod IMPERIALISMEN

"Vi må hade moderne revisionisme, som vi hader imperialisme", erklærede førstesekretær Le Duan i Vietnams Arbejderpartis centralkomite i en tale til centralkomiteen,der er blevet offentliggjort i februarnummeret af partiets teoretiske tidsskrift "Hoc Tap". Vi bringer her en række hovedpunkter i denne særdeles betydningsfulde tale:

Le Duan sagde, at den socialistiske lejr nu er stærkere end den imperialistiske lejr, og udvikler sig til at blive den afgørende faktor i det menneskelige samfunds udvikling. Den socialistiske lejr spiller denne afgørende rolle først og fremmest gennem den politiske linje, den revolutionære linje og linjen for opbygning af en ny samfundsøkonomisk struktur.

"Den socialistiske lejr", fortsatte han," er blevet centrum for mobilisering og vejledning af alle revolutionære kræfter imod imperialisterne og andre reaktionære i verden og for alle fredens og demokratiets kræfter. Den er verdensrevolutionens og verdensfredens bolværk. Den socialistiske lejr, arbejderklassens og det arbejdende folk i hele verden, de undertrykte nationer og fredens og demokratiets kræfter kan krydse den imperialistiske plan om en verdenskrig, bevare verdensfreden og forjage imperialisterne fra forskellige områder ved nært at forbinde bestræbelserne for at styrke den socialistiske lejrs styrke på forskellige områder med uforbeholden støtte til folkenes revolutionære bevægelse, ved nært at forbinde vor tids revolutionære hovedstrømninger - kampen for socialismen med kampen for national befrielse - og ved nært at forbinde den revolutionære kamp for at styrte imperialistisk herredømme med kampen for at værne verdensfreden.

Det er indlysende, at vores lejrs offensiv mod den imperialistiske lejr finder sit vigtigste udtryk i dens politiske linje, i bestræbelserne for bringe den ud til og nært at forbinde den med de millioner og atter millioner af mennesker i de kapitalistiske lande for bringe deres store revolutionære skabende initiativ til fuld udfoldelse og for at fremskynde imperialismens opløsningsproces i overensstemmelse med lovene for den historiske udvikling, således at den socialistiske lejr kan spille sim afgørende rolle i menneskehedens historiske udvikling."

Overlegenheden ligger ikke i kernevåbnene!

Le Duan gendrev det argument, der fremføres af visse mennesker, at denne afgørende rolle består i overlegenheden i kernevåben og i midler til deres fremføring.

Han sagde: De kernevåben, som vores lejr besidder, er et middel til at forsvare freden. Fra vor side er kernevåben ikke beregnet til offensiv, men til selvforsvar. Styrken til at angribe og ødelægge imperialismen ligger ikke i kernevåben,men i de revolutionære aktioner, som masserne iværksætter under ledelse af en rigtig politisk linje, en revolutionær linje for at knuse alle slaveriets lænker. Den kinesiske revolution og det vietnamesiske revolution sejrede på et tidspunkt, hvor den amerikanske imperialisme havde monopol på kernevåben. Det skyldes, at disse revolutioner blev ledet af en rigtig politisk linje, en revolutionær linje. Han fortsatte:

"Hvis vi kommunister følger strategien med kernevåben som hovedstøttepille, vil det logiske resultat blive, at vi vil opdage, at vi følger en defensiv strategi. At følge en defensiv strategi ville be-

tyde at give afkald på revolutionen, både objektivt og subjektivt, når styrkeforholdet i verden tipper over til fordel for socialismen og freden, og når flodbølgende fra verdens revolutionære folk uimodståeligt og uophørligt hamrer mod imperialismen."

Socialismens sejr ligger ikke i produktion pr. indbygger!

Le Duan sagde videre:"Jeg tror ikke, der findes nogen blandt os kommunister, der benægter, at økonomisk opbygning i de socialistiske lande har en særlig betydningsfuld virkning på revolutionen i de pågældende lande og på verdensrevolutionen, da økonomi er samfundets grundlag og grundlaget for den socialistiske lejrs materielle styrke." Men, fortsatte han,"På et tidspunkt, hvor den revolutionære storm med voldsomhed pisker imperialismen overalt, ERKLÆRER VISSE MENNESKER, AT DE ØNSKER AT NÅ TIL AFSPÆNDING MED IMPERIALISMEN FOR AT GENNEMFØRE DERES ØKONOMISKE OPBYGNING, S O M D E S Æ T T E R O V E R A L T A N D E T. Hvad enten de ønsker det eller ej, kan EN SÅDAN POLITIK KUN HÆMME REVOLUTIONENS VÆKST."

Le Duan understregede, at det er forkert at tro, at det socialistiske systems overlegenhed over det kapitalistiske system først vil vise sig, og at folkene i de kapitalistiske lande først vil vælge socialismen, når den socialistiske lejrs produktion pr. indbygger overflyver den imperialistiske lejrs.

"I de forløbne godt 40 år har det socialistiske system allerede vist sin overlegenhed over det kapitalistiske system ...

I øjeblikket, hvor den socialistiske økonomiske udvikling er i sin begyndelsesfase, bør vi ikke bruge industri- og landbrugsproduktion pr. indbygger .. som målestok for at måle det socialistiske systems overlegenhed over det kapitalistiske system, og vi bør endnu mindre bruge den som målestok for at vurdere folkene i de socialistiske lande, der inspireret af et ædelt ideal er herrer over deres egen skæbne og arbejder for deres egen nations og hele menneskehedens lykke.

Vi bør verden over forklare det socialistiske systems iboende fordele og forklare de historiske grunde til, at de socialistiske landes økonomiske udviklingsniveau for tiden er lavere end niveauet i nogle kapitalistiske lande. Vi bør pege på vejen til den revolutionære kamp for at omstyrte imperialismen, begrave kapitalismen og vinde national og klassemæssig frigørelse.

Hvis vi lægger ensidigt eftertryk på de socialistiske landes forholdsvis lave økonomiske udviklingsniveau og opfatter det som en svaghed ved det socialistiske system, hvis vi antager, at den socialistiske revolutions verdensomspændende sejr afhænger af den socialistiske lejrs sejr i den økonomiske konkurrence mellem de to systemer, betyder det, at vi undervurderer den socialistiske lejrs rolle og position i fredens, den nationale selvstændigheds, demokratiets og socialismens sag, opgiver offensiven mod fjenden og finder os selv i en passivt afventende stilling, hvorved vi vil tilføje den verdensrevolutionære bevægelse tunge tab

Arbejderklassens mægtigste forbundsfælle

Le Duan fremhævede, at mægtige revolutionære flodbølger har rejst i Asien, Afrika og Latinamerika efter den anden verdenskrig. "Imperialismen er slået med rædsel, fordi den ser sig stillet over for det rasende stormløb fra den nationale befrielsesbevægelse og den uundgåelige udviklingstendens i den nationale demokratiske revolutionære strømning i retning af socialisme under den socialistiske lejrs stadigt voksende indflydelse. I et forsøg på at frelse kolonialismen fra dens dommedag og knække den revolutionære bevægelse blandt arbejder- og bondemasserne og afværge indflydelsen fra den socialistiske lejr har imperialismen skyndt sig at gå på kompromis med det nationale bourgeoisi og især med dets reaktionære fløj og har formelt givet delvis selvstændighed til en række kolonier og lydlande. Men i virkeligheden har den gjort alt, hvad der var muligt, for at bevare sine koloniale interesser i en ny form. Dette dementerer helt og aldeles den påstand, som visse mennesker fremsætter, at fremkomsten af en række nationalistiske lande, der i forskellig grad nyder suverænitet, er resultatet af kampe med fredelige midler og af fredelig sameksistens mellem de to modstående samfundssystemer."

"Den nationale befrielsesbevægelse i de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande hamrer løs på kolonisystemet. Denne bevægelse er blevet eller er ved at blive den mægtigste forbundsfælle for den revolutionære kamp, der føres af arbejderklassen i den socialistiske lejr og i de imperialistiske lande. Den har direkte bidraget til de hastige forandringer i styrkeforholdet til fordel for fred, national selvstændighed, demokrati og socialisme. En sådan vurdering betyder ikke, at vi undervurderer modsigelsen mellem den socialistiske og den imperialistiske lejr - den mest fundamentale modsigelse i verden af i dag."

Asien, Afrika og Latinamerika, fortsatte Le Duan, er områder, hvor mange modsigelser i verden koncentreres. De udgør det svageste led i den imperialistisk-kapitalistiske kæde, hvor den imperialistisk-kapitalistiske front lettest lader sig gennembryde.

"Det er yderst vigtigt klart at se den rolle, som de folkelige revolutionære bevægelser i Asien, Afrika og Latinamerika spiller, og i lyset heraf afstikke den internationale kommunistiske bevægelses strategi, taktik og linje over for disse bevægelser. Dette har en direkte betydning for den verdensomspændende kamp mod imperialismen og for fred, national selvstændighed, demokrati og socialisme. Nogle iblandt os undervurderer eller betvivler endog de revolutionære bevægelser i de forskellige lande i Asien, Afrika og Latinamerika, fordi de ikke kan se den revolutionære situation, der hersker overalt i disse områder i hurtig rækkefølge, og fordi de ikke kan se den retning, i hvilken den revolutionære flodbølge i disse områder går."

Sejren ligger i offensiv mod imperialismen

Det er nødvendigt, sagde Le Duan videre, at analysere og gendrive imperialismen ud fra klassekampens og den proletariske revolutions synspunkt og ud fra det synspunkt på den nuværende epoke, der klart er defineret i Moskva-Erklæringen af 1960. Hovedvægten må lægges på disse synspunkter og ikke på spørgsmålet om krig og fred. "Nogle kammerater analyserer den internationale situation forkert, fordi de giver en forkert analyse og vurdering af vor egen styrke og en forkert vurdering af imperialismens styrke, og fordi de, idet de bruger taktik som strategi, lægger eftertryk på hensigtsmæssige foranstaltninger og ikke på en langfristet, fundamental revolutionær linje."

På grundlag af en analyse af verdenssisutationen som helhed og af karakteristika og udviklingslove i Asien, Afrika og Latinamerika kan det ses, at revolutionens, socialismens og fredens kræfter langt har overfløjet de imperialistiske reaktionære og krigeriske kræfter. Da revolutionen er i offensiveb, bør revolutionens strategi være en strategi for at være i offensiven, for én for én at slå imperialismens forskellige krigsplaner og hele imperialismens krigsprogram, med USA i spidsen, for derigennem gradvis at slå imperialismen tilbage, slå den stykke for stykke og udrydde den én gang for alle.

"Denne strategi for at tage offensiven er en politisk strategi en strategi for revolutionær kamp. Den betyder ikke, at vi går ind for iværksættelsen af en verdenskrig", erklærede han. "Det betyder, at vi samtidig med at forsvare verdensfreden også fremmer revolutionære kampe for at slå imperialismen tilbage gradvis og slå den stykke for stykke.".

Han må ikke søge fred gennem indrømmelser, og rådslagninger må heller ikke betragtes som det grundlæggende middel til at værne freden. Selvom rådslagninger er nødvendige i kampen for fred, er det dog for at vinde fred nødvendigt at gå til offensiv mod den imperialistiske krigspolitik og krydse den. Hvis man er i defensiven i stedet for at gå i offensiv mod imperialismen, vil resultatet blive det samme som at opmuntre den og se igennem fingre med den i i dens skrupelløse gennemførelse af krigspolitiken og dermed forøge faren for krig.

Knus imperialismen i dens egen rede!

Asien, Afrika og Latinamerika er områder, hvor det eksisterer betingelser for gradvis at slå imperialismen tilbage og slå den stykke for stykke, sagde Le Duan. Ikke desto mindre "nærer vi store forhåbninger til arbejderklassens og det arbejdende folks revolutionære bevægelse i de imperialistiske og fremskredne kapitalistiske lande. Revolutionernes succes i disse lande vil udrydde imperialismen i dens egen rede. Revolutionernes succes i disse højt udviklede industrilande vil lette overgangen til kommunismen i hele verden. Vi er overbeviste om, at arbejderklassen og det arbejdende folk i de imperialistiske lande som følge af udviklingen i imperialismens iboende modsigelser, den vidtrækkende indflydelse fra folkenes revolutionære bevægelse i Asien, Afrika og Latinamerika og imperialisternes forstærkede krigspolitik i fuldt omfang vil erkende, at MEDMINDRE DE IKKE ER BANGE FOR AT YDE ET HVILKET SOM HELST OFFER I GENNEMFØRELSEN AF REVOLUTIONEN FOR AT STYRTE MONOPOLKAPITALENS HERREDØMME, VIL IMPERIALISMEN MULIGVIS STYRTE MENNESKEHEDEN UD I EN VERDENSKRIG, I HVILKEN MILLIONER AF MENNESKER VIL BLIVE DRÆBT. Når de har indset dette, vil de stå langt fastere end nogensinde. I så tilfælde er det højst sandsynligt, at de imperialistiske lande vil blive ramt af revolutionære storme, FORUDSAT AT DE KOMMUNISTISKE PARTIER I DISSE LANDE HOLDER DEN REVOLUTIONÆRE FANE HØJT OG ISOLERER OG BESEJRER DEM, DER NÆRER REFORMISTISKE IDEER!

"Skønt det er nødvendigt", fortsatte Le Duan, "for de kommunistiske partier i så høj grad som muligt at udnytte alle muligheder for revolutionens fredelige udvikling, er det i en tid, hvor monopolkapitalismen mere og mere går i retning af voldsanvendelse, og hvor næsten alle de imperialistiske og kapitalistiske bureaukratiske militærmaskiner er blevet styrket i hidtil uset omfang, mere nødvendigt

for dem at være fuldt beredte til muligheden af revolutionens ikke-fredelige udvikling, således at de ingen lejlighed lader glide sig af hænde."

"Det er ikke nødvendigvis rigtigt at mene, at væbnede kampe al-d ig kan eller bør føres i højt udviklede industrilande", tilføjede han.

"Foruden af de objektive faktorer, der er uafhængige af det førende partis vilje, afhænger revolutionens snarlige eller senere udbrud og dens succes også af subjektive faktorer, der har forbindelse med det revolutionære partis ledelse. Hvis det politiske parti, der leder revolutionen, har en rigtig linje, kan det mere aktivt mobilisere masserne til at skabe en revolutionær situation. Hvis det ledende parti ikke har en rigtig linje, kan en revolutionær situation undlade at frembringe en revolutionær bevægelse, og selv en revolutionær bevægelse kombineret med et revolutionært øjeblik kan i så tilfælde undlade at føre til revolutionens sejr."

Efter en omtale af det vietnamesiske partis aktuelle politiske opgaver understregede Le Duan:

Den moderne revisionisme er et alvorligt onde i den revolutionære bevægelse, fordi den, dersom den siver ind i vort parti, vil udmarve vort partis og vort folks revolutionære ånd. Den vil tjene som en virkningsfuld agent for de fjendtlige klasser og i virkeligheden blive en forbundsfælle af imperialismen. Vi må hade den, som vi hader imperialismen.

Den moderne revisionisme må bekæmpes, for at vi kan styrke den antiimperialistiske kamp, energisk fremme verdens folks revolutionære sag og forsvare den internationale kommunistiske bevægelse og den socialistiske lejr; den må bekæmpes, for at vi kan forsvare vort parti, vort partis og vort folks revolutionære sag. Men hvordan kan vi effektivt bekæmpe den? Hvorledes kan vi kæmpe mod den moderne revisionisme uden at svække kampen mod imperialismen ? Svaret er: Gennem marxisters-leninisters ideologiske kampe, og - vigtigere endnu - ved at fremme de socialistiske landes og den øvrige verdens folks revolutionære sag for at besejre den moderne revisionisme. Årsagen hertil er, at et sådant arbejde på den mest overbevisende måde vil afsløre og miskreditere de moderne revisionisters grundløse, uvidenskabelige og skadelige argumenter."

ET VÆRDIGT SVAR

I begyndelsen af februar måned sendte formanden for den japansk-sovjetiske venskabsforening, Shichiro Matsumoto, et svar til formanden for den tilsvarende sovjetisk-japanske venskabsforening i Moskva, M.V. Nesterov. Brevet, eller rettere brevene, der på én gang viser den værdige holdning, der k a n indtages, og de særdeles suspekte metoder, der fra sovjetisk side tages i anvendelse mod organisationer i andre lande, der burde behandles som ligemænd, lød i fuld ordlyd:

"Vi modtog den 13. oktober Deres brev af 7. september 1963 og den vedlagte erklæring fra bestyrelsen for den sovjetisk-japanske venskabsforening af 23. august 1963, der 'beder den japansk-sovjetiske forening støtte den sovjetisk-amerikansk-britiske tremagtstraktat om forbud mod kernevåbenforsøg'. Vi har også modtaget Deres brev af 23. oktober, c/o Rapohin, leder af delegationen fra Deres forening.

Bestyrelsen diskuterede Deres breve på sine møder den 29. november og den 9. december. Som resultat af drøftelserne besluttede den japansk-sovjetiske forening enstemmigt at bekræfte følgende tre punkter som svar til Deres forening:

(1) Den japansk-sovjetiske forening er, som De ved, en masseorganisation sammensat af forskellige befolkningsdele og -lag med forskellige opfattelser og overbevisninger med det formål at fremme venskab mellem det japanske og det sovjetiske folk. Derfor har foreningen ud fra hensynet til sin solidaritet og enhed og for at sikre sit arbejdes gnidningsløse videreførelse truffet den afgørelse, at den anser det for mest passende ikke at give udtryk for noget standpunkt til Deres forenings krav om støtte til den delvise kerneforsøgsstop-traktat.

(2) Ikke desto mindre vil den japansk-sovjetiske forening, som hidtil, opfordre til afslutningen af en international overenskomst om det øjeblikkelige, betingelsesløse og fuldstændige forbud mod afprøvning af kernevåben og om det fuldstændige forbud mod fremstilling, oplagring, transport og brug af kernevåben, stræbe efter almindelig afrustning og udfolde endnu større anstrengelser for fredens sag.

(3) Vi bekræfter, at vi fortsat vil arbejde sammen med Deres forening under gensidig respekt og forståelse for hinandens selvstændige stilling, for den yderligere udvikling af venskabet mellem det japanske og det sovjetiske folk og for fredens ædle sag".

Vedlagt dette brev var et svar fra Shichiro Matsumoto til M.V. Nesterov:

"Bestyrelsen sender Dem nu et forsinket svar på Deres brev af 7. september 1963. Jeg anser det for betydningsfuldt for den fremtidige virksomhed at benytte mig a denne lejlighed til at opnå Deres forenings forståelse, i overensstemmelse med bestyrelsens synspunkter, omkring følgende punkter. Jeg tillader mig derfor at nedfælde dem:

Jeg mener ikke, det på nogen måde vil bidrage til den yderligere fremme af forståelsen, venskabet og den gode vilje mellem det japanske og det sovjetiske folk, at den ene part anmoder den anden part om at give udtryk for synspunkter, der falder sammen med dens egne, om sådanne politiske problemer som den delvise kerneforsøgsstop-traktat. Hvad mere er, Deres forening sendte ikke blot brevet til vor forenings hovedkontor, men sendte også tilsvarende breve til vor forenings underorganisationer og deres medlemmer. Jeg betragter fra vor forenings synspunkt en sådan praksis som uønskelig. Det er mit håb, at tilsvarende episoder ikke vil finde sted i fremtiden."

Anti-sovjetisk ?

På en partikonference på Sumatra erklærede anden viceformand for Indonesiens kommunistiske Parti, Njoto, den 8. februar i år bl.a.:

"Det mest latterlige er, at IKP bliver anklaget for at være antisovjetisk. Siden sin grundlæggelse har IKP altid betragtet Sovjetunionen og senere, efter 1945, den socialistiske lejr, som basis for verdensrevolutionen ..."

PKI har, netop fordi det elsker Sovjetunionen understreget, at det er USAs endemål at ødelægge Sovjetunionen. De virkeligt antisovjetiske er de folk der "ikke i ord, men i handlinger tillader tendensen i retning af kapitalismens genoprettelse at vokse i de socialistiske lande" og som "tillader vestens dekadente kultur at infiltrere i Sovjetunionen".

Kampen mod revisionismen angår ALLE PATRIOTER

Indonesiens kommunistiske Partis centralkomite vedtog på sit møde i december 1963 en resolution, der fuldt ud godkendte formanden, D.N. Aidits politiske beretning. Resolutionen, hvorfra vi gengiver store uddrag, blev bragt i partiorganet Harian Rakjat den 15. januar. (Mellemoverskrifterne er vore).

"Mødet erklærer sig helt enig med erklæringen i den politiske beretning om, at den internationale situation er særdeles gunstig for udviklingen af de revolutionære kræfter verden over og i stigende grad ugunstig for imperialismens, kolonialismens, nykolonialismens, revisionismens og andre reaktionære kræfter i verden. Folkenes kamp verden over mod den imperialistiske politik - en politik for aggression, underminering og intervention - for at vinde national selvstændighed, demokrati, verdensfred og socialisme går stadig fremad. Imperialismens 'globale strategi' har lidt tilbageslag overalt. Styrkeforholdet inden for den imperialistiske lejr er ved at undergå en dybtgående forandring."

"Som analysen i den politiske beretning rigtigt viser det, er denne del af Asien (Sydøstasien) et af de områder, der er brændpunkter for verdens hovedmodsigelser. Her er revolutionens flodbølge ved at stige, og betingelserne for revolution er ved at modnes.

"De kommunistiske partier i de lande i dette område, der stadig stræber efter national befrielse, står i fællesskab over for følgende vigtigste opgaver: 1) At drage så mange mennesker som muligt ind i den nationale front. 2) At gå ud på landet i så stor udstrækning som muligt for at opbygge arbejder-bonde forbundet. 3) At styrke partiets ledelse af masserne og lære at bruge alle kampformer. 4) At styrke folkets samarbejde med de kommunistiske partier i de sydøstasiatiske lande. Dette er de fire magiske våben til at fjerne det ondes fire bjerge - imperialisme, feudalisme, komprador-kapitalisme og bureaukratisk kapitalisme."

Modsigelserne løses kun gennem revolution

"Mødet bekræfter den politiske beretnings følgeslutning om, at der i verden af i dag eksisterer fire fundamentale modsigelser: 1) Modsigelsen mellem socialisme og imperialisme (monopolkapitalisme). 2) Modsigelsen mellem proletariatet og bourgeoisiet i de kapitalistiske lande. 3) Modsigelsen mellem de undertrykte nationer og imperialismen. 4) Modsigelsen blandt de imperialistiske lande selv. I dag udgør modsigelsen mellem socialisme og imperialisme (monopolkapitalisme) og modsigelsen mellem de undertrykte nationer og imperialismen to store strømme, der udgør én revolutionær flodbølge mod imperialismen. Derfor er disse to modsigelser hovedmodsigelserne i verden af i dag. I betragtning af at situationen i Asien, Afrika og Latinamerika dagligt udvikler sig og modnes til gunst for revolution, er det klart, at modsigelsen mellem de undertrykte nationer og imperialismen er den vigtigste modsigelse af de to. ... "

"Kun når folket under de revolutionæres ledelse har rejst sig og styrtet det borgerlige styre fuldstændigt, vil der være mulighed for at løse de fire modsigelser. Løsningen ligger derfor kun i revolutionære midler.

Omstyrtelsen af et borgerligt regime er ingen enkel proces. Følgelig er det en stor fejltagelse at tro, at kapitalismens genindførelse ikke på nogen måde kan finde sted i socialistiske lande."

Centret ligger ikke i Europa

"Mødet forkaster den tanke, at Europa er centret (for den verdensrevolutionære storm), som det hævdes at visse mennesker, der mener, at hovedmodsigelsen er i det kapitalistiske Europa, hvor den proletariske revolutions udbrud er mest sandsynlig. Det betragter denne tanke som en variant af de dogmatiske synspunkter omkring den proletariske revolution, som de opportunistiske partier i II Internationale nærede. Lenin selv gav beviserne herpå i sin teori om og praksis i den Store Oktoberrevolution. Han sagde, at revolutionen ikke ville bryde ud i de fremskredne kapitalistiske lande, men i det svageste led i imperialismens kæde."

"Visse kommunister hævder, at hvis vi betragter modsigelsen mellem de undertrykte nationer og imperialismen som hovedmodsigelsen, lægger vi ledelsen af revolutionen i bondeklassens hånd. Sådanne mennesker vakler efter mødets mening i virkeligheden i deres tro på nødvendigheden af arbejderklassens ledelse. Vi kommunister har ingen grund til at nære nogen tvivl om nødvendigheden af denne ledelse i en revolution, da der aldrig har været og aldrig vil være et eneste eksempel, hvor bønderne har vundet sejr i deres revolution uden arbejderklasse-ledelse. Marx, Engels og Lenin viste alle den yderste omsorg for landdistrikterne og kolonierne, det vil sige for bønderne."

"Mødet lægger megen vægt på den følgeslutning i den politiske beretning, at Asien, Afrika og Latinamerika - set fra et verdens-synspunkt - repræsenterer verdens landdistrikter, mens Europa, Nordamerika er dens byer; at verdensproletariatet FOR AT VINDE SEJR I VERDENSREVOLUTIONEN MÅ GIVE REVOLUTIONEN I ASIEN, AFRIKA OG LATINAMERIKA, DET VIL SIGE REVOLUTIONEN I VERDENS LANDDISTRIKTER EN VIGTIG PLADS.

Sejren vindes med egne kræfter

"Mødet slutter enstemmigt op bag den kritik, der indeholdtes i den politiske beretning, mod det synspunkt, at de nationale befrielseskampe ikke kan krones med held uden bistand fra de socialistiske lande."

"Mødet peger på de to vigtige erfaringer, der blev opsummeret i beretningen. Den første er den erfaring, der kan uddrages af afholdelsen af GANEFO (de nye fremvoksende kræfters lege), der viser, at den opgave at knuse den moderne revisionisme ikke alene må begrænses til kommunister, men at den angår alle patrioter, der bekæmper imperialisme, kolonialisme og nykolonialisme. Revisionisterne er politisk og ideologisk frivillige for imperialisterne."

Den anden erfaring er, at alle vore resultater skyldes den kendsgerning, at vi blandt kommunisterne og folket i Indonesien har bragt Banteng- (Vildtyr-)ånden til fuld udfoldelse, en ånd af tillid til og støtten sig på egen styrke, og en ånd af beslutsomt forsvar for det revolutionære standpunkt og af "beslutsomt at marchere fremad og aldrig gå tilbage". "

Fredsbevægelsen lammet efter Moskva-traktaten

Om spørgsmålet om den amerikansk-britiske-sovjetiske tremagts-traktat siger resolutionen, at mødet fuldt ud godkender følgeslutningen i den politiske beretning om, at det havde været meget bedre om denne traktat ikke var blevet afsluttet. Begivenhederne har også vist, at verdensfredsbevægelsen efter undertegnelsen af traktaten er

lammet. USAs ustandselige underjordiske kerneforsøg møder ingen modstand, fordi de har traktatens godkendelse.

"De indonesiske kommunister kræver fortsat,at alle kernevåben styrtes i havet, et fuldstændigt forbud mod afprøvning, fremstilling, oplagring og brug af kernevåben og effektiv kontrol hermed. Vor holdning til kernevåben er den, at skønt opdagelsen af atomenergien øver indflydelse på de samfundsmæssige produktivkræfter, ændrer den ikke lovene for den samfundsmæssige udvikling. Derfor må vi ikke bøje os for den imperialistiske kerneafpresning; vi er modstandere af fetichdyrkelsen af kernevåben og fordømmer blind tro på dem."

Kommunismen kan ikke opbygges i dag

"Mødet erklærer sig fuldstændigt enig i den følgeslutning i den politiske beretning, at det, så længe verdensimperialismen eksisterer, ER UMULIGT, UANSVARLIGT OG IKKE I OVERENSSTEMMELSE MED DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISMES ÅND AT GENNEMFØRE KOMMUNISTISK OPBYGNING I ET ELLER FLERE LANDE. Når de socialistiske lande stadig trues af imperialismen militært og ideologisk, hæmmes deres økonomiske opbygning i betydelig grad. Ydermere er det alle de socialistiske landes pligt at styrke de proletariske staters forbund, og de bør gøre det til det vigtigste instrument til at sønderslå imperialismen i verden og undertrykke resterne af de borgerlige kræfter i hjemlandet."

"Fred er forudsætningen for opbygningen af det kommunistiske samfund. Men verden i dag står over for to muligheder: Krig eller fred. Derfor er mødet af den opfattelse, at planen om at opbygge det kommunistiske samfund kun kan være en subjektiv plan, der svækker den verdensrevolutionære bevægelse. Denne subjektive plan idealiserer den nuværende internationale situation, forskønner imperialisterne og deres høvding, der udfolder intervention, undergravning og aggression overalt, og beskriver dem som 'fredselskende' og 'kloge'."

Tosidede forhandlinger før internationalt møde

"Om forbindelserne med de kommunistiske partier i andre lande gentager mødet det, den politiske beretning understreger, nemlig at det er nødvendigt at opretholde en fastere holdning med selvstændighed og ligestilling eller lige rettigheder."

"I behandlingen af den splittelse og omgruppering, der nu foregår inden for kommunistiske partier i mange lande, bør vi indonesiske kommunister så vidt muligt indtage den mest objektive holdning i overensstemmelse med marxismen-leninismen, den proletariske internationalisme og de revolutionære principper fra Moskva-Deklarationen af 1957 og Moskva-Erklæringen af 1960. Det indonesiske kommunistiske parti vil, som de har gjort det fra starten, indtage en fast holdning til spørgsmåletne i den internationale kommunistiske bevægelse."

"Om mulighederne for indkaldelse af et internationalt møde for kommunistiske og arbejderpartier", hedder det i resolutionen,"erklærer mødet sig enig med synspunkterne i den politiske beretning. Tosidede samtaler må fortsætte, før et sådant møde indkaldes. Mens det afventer det gunstige tidspunkt for afholdelse af dette møde for kommunistiske og arbejderpartier holder Indonesiens kommunistiske Parti følgende seks faner højt i den fortsatte kamp mod revisionismen:

1) Den marxistisk-leninistiske fane mod revisionisme, 2) den revolutionære fane mod kapitulationspolitik, 3) den virkelige freds fane i modsætning til fred i abstrakte vendinger, 4) den proletariske internationalismes fane mod stornations-egoisme, 5) enhedens fane mod splittelse og 6) den revolutionære optimimismes fane mod pessimisme."

REVISIONISME og ENHED

Under et besøg i Kina holdt formanden for New Zealands kommunistiske Parti, V.G. Wilcox den 18. februar en tale på provinsen Kwangtungs partiskole i byen Canton. Talen, der behandlede mange sider af kampen mod revisionismen, både internationalt og nationalt, omhandlede bl.a. også det aktuelle spørgsmål om et kommunistisk partis forhold til socialdemokratiet. Vi bringer her nogle uddrag af disse afsnit af Wilcox' tale:

(Revisionisterne) sammenblander socialdemokratiets massebasis i arbejderklassen i lande som vores med masse-arbejderklasseideologi. I virkeligheden er de begyndt at hævde, at når et arbejderparti har et overvejende flertal af arbejdere blandt sine medlemmer, følger det deraf, at det politisk handler ud fra et arbejderklasse-syn, eller i det mindste, at en rigtig politik kan opnås ført uden en ideologisk kamp for vinde arbejderne til en forståelse af marxismen-leninismens grundprincipper og af nødvendigheden af et kommunistisk parti. I virkeligheden ser de stædigt bort fra den historiske kendsgerning, at socialdemokratiet intetsteds i verden har ført den arbejdende befolkning og deres forbundsfæller til opnåelsen af statsmagten og til skabelsen af et socialistisk samfund.

Enhedsfront og kamp

De moderne revisionister hævder, at vi befinder os i en ny æra, og at sagerne står anderledes end de plejede at gøre, og de siger, at vi nu kan arbejderpå en anden måde og på en eller anden måde, ad den parlamentariske vej med små tilføjelser hist og her, kan nå frem til det socialistiske samfund. I virkeligheden siger de, at vi kan gøre det uden oprettelsen af proletariatets diktatur. Rent og skært nonsens! De venter at nå frem til socialismen gennem et socialdemokratisk parti, assisteret af nogle få indsprøjtninger fra den nuværende medlemsmasse i det kommunistiske parti. Dette fører til benægtelse af den rigtige opfattelse af et kommunistisk partis ledende rolle og fører det i virkeligheden ind på likvidationens vej. ...

I bedste fald betragter de det socialdemokratiske parti som et to-klasses parti, men alle marxister ved, at noget sådant er en umulighed. De nægter at lære af Lenin, der kategorisk erklærede, at socialdemokratiske partier er kapitalistiske partier.

New Zealands kommunistiske Parti betragter ikke socialdemokratiet på denne revisionistiske måde. Vi ser nødvendigheden af at arbejde sammen med og skabe enhed med alle dele af arbejderne, herunder de dele der er stærkest under indfyldelse af og støtter socialdemokratiet, vi ser også nødvendigheden af side om side med et sådant enhedsfrontsarbejde omkring de aktuelle problemer at føre en stadig opdragende, ideologisk kamp for at vinde arbejderne for marxismen-leninismen og for en forståelse af, hvorfor intet socialdemokratisk parti nogensinde fører dem til socialismen, men i virkeligheden blot styrker kapitalismens kvælertag. Vi forener os i aktion med disse dele af arbejderne, men vi forener os ikke ideologisk. ...

Med andre ord, når vi har med socialdemokratiet at gøre, forener vi os med det,men kæmper også imod det. Når vi gør dette, siger revisionisterne i verdensbevægelsen, at vi er dogmatikere, venstre-sekterere, og at vi ikke forstår den ændrede situation i verden. De siger, at vi ikke indser, at ligesom imperialismens natur i vor nuværende epoke, således har også socialdemokratiets natur ændret sig. Lenin er altså blevet forældet! De revisionistiske ledere i II Internationale, især Kautsky, gik,da de forlod en korrekt marxistisk platform og begyndte at revidere marxismen - fordi de sagde den var forældet og ikke svarede til den stærke imperialistiske verdens nye betingelser - meget hurtigt fra en revision til marxismen over til fuldstændig fornægtelse af alle sider af marxistisk teori og praksis. De blev hurtigt socialdemokrater, som vi forstår ordet. I årene fra o. 1905 til 1915-16 gik de fleste af dem overbord, men holdt ved første verdenskrigs udbrud stadig fast ved marxismen.

Man kan udmærket sige om de moderne revisionister, at med mindre de hurtigt vender tilbage til marxismen-leninismens principper,vil de også ophøre med at være revisionister af marxismen-leninismen og blive fuldstændige modstandere af alle sider af marxismen-leninismen.

....

Når vi betragter dem på denne måde, hvad er da vore kommunistiske partier i socialdemokratiets klassiske lande i virkeligheden ved at udvikle sig til? Intet mere end en venstrefløj af socialdemokratiet, et nyttigt redskab i den kapitalistiske klasses hænder til lidt længere at bevare sin priviligerede klasseposition og deres udbytning af masserne. I epoken med imperialismens nedgang og socialismens sejr i verdensmålestok hjælper de - i imperialismens fæstninger - imperialismen med at leve lidt længere.

....

Lenin opridsede årsagerne til socialdemokratiets opståen i arbejderbevægelsens rækker og i marxistiske partier. Han påpegede, at den herskende klasse i de imperialistiske lande sideløbende med imperialismens udvikling var i stand til gennem deres uhyre udbytning af deres nye koloniimperier at øbe dele af arbejderklassen i deres egne lande ved at give dem lidt højere levestandard, smuler fra dem riges bord. De var i stand til at købe arbejderledere gennem smiger, æresbevisninger og adlinger og gennem direkte bestikkelse. Dette kunne gøres uden at det i mindste måde påvirkede deres egne profitter. ... Således skabtes socialdemokratisk ideologi og socialdemokratiske politiske partier i arbejderklassen i den kapitalistiske verden.

Hvad bliver der af socialdemokratisk ideologi og dens politiske udtryk blandt arbejderne i perioden med imperialistisk nedgang? Hvis Lenin havde ret, og det mener vi han havde, skulle vi så ikke vente en nedgang i denne særlige udgave af borgerlig teori? Det mener vi, men revisionisterne er ikke enige med os. De ser i perioden med imperialismens nedgang socialdemokratiet fortsat bestå men ændre sig, ganske som imperialismen der ifølge deres udsagn gennem sin svaghed kan formås til at acceptere en fredspolitik og dø med smag uden kamp. EFTER REVISIONISTERNES MENING VIL SOCIALDEMOKRATIET BLIVE PARTIER, MED HVILKE VI IKKE BLOT KAN FORENE OS OG ARBEJDE SAMMEN OM VISSE BEGRÆNSEDE PROBLEMER I MASSERNES INTERESSE, MEN MED HVILKE VI KAN FORENE OS I KAMPEN FOR SOCIALISMEN I VORE EGNE LANDE.

Rent vrøvl! Efterhånden som kampen i den imperialistiske verden vokser, bliver socialdemokratiet en stadig mere nedrig tjener for kapitalismen i hvert enkelt land. Dets massestøtte må vindes for et arbekderklasse-syn og til støtte for det kommunistiske parti. Det er indlysende, at imperialismens nedgang som en naturlig ting frembring-

er det modsatte af, hvad Lenin så ske i dens fremvæksts dage, og at den socialdemokratiske ideologis greb om arbejderklassens rækker svækkes. Således er det i New Zealand i dag. Arbejdermasserne venter ikke længere, at arbejderpartiet skal skaffe løsning på deres problemer, og langt mindre at det skal lede dem til socialismen, således som de tidligere troede. Socialdemokratiets hold på dem er baseret på et tyndt håb om, at dette parti vil vise sig en smule bedre end andre borgerlige partier. I mange tilfælde har de opgivet håbet, og mange arbejdere har støttet andre kapitalistiske partier ...

Det er et kommunistisk partis opgave at vinde dem bort fra alle borgerlige teorier til en arbejderklasse-ideologi, til at støtte marxismen-leninismen. Dette opnår man ikke gennem den falske appel om enhed i alt (også ideologi), blot fordi arbejderne stadig udgør massen i de socialdemokratiske partier, hvilket er hvad revisionisterne gør. Nej! Det opnås på marxistisk-leninistisk vis gennem enhed kun omkring aktuelle problemer, i aktion, i kampe, der vil højne arbejdernes forståelse. De vil gennem erfaring lære, at det kapitalistiske samfund i dag, som altid, intet giver fra sig, medmindre arbejderne slås for det, og at ingen kapitalist har til hensigt uden kamp at overgive statsmagten til det arbejdende folk og dets forbundsfæller. De vil lære at tænke om den ideologiske verdensanskuelse og den politik, der lægges frem af det kommunistiske parti - en anskuelse baseret på marxismen-leninismen.

Dette er vejen til styrkelsen af de kommunistiske partier i den kapitalistiske verden, hvor socialdemokratiet stadig er et vigtigt problem. Det er vejen til sejr. Den revisionistiske vej er vejen til likvidering af de kommunistiske partier i spørgsmålene om at spille en selvstændig rolle og give afgørende lederskab.

Det er ikke vores problem!

Wilcox berettede i denne sammenhæng om de tosidede samtaler mellem New Zealands og Sovjetunionens kommunistiske partier i Moskva i september 1963. Han fortalte:

Da vores delegation til de tosidede forhandlinger i Moskva rejste dette spørgsmål, der er så betydningsfuldt ikke blot for os i N.Z., men for hele vores verdensbevægelse, fordi et større gennembrud mod socialdemokratiet endnu ikke er indtruffet i noget af de lande, hvor den socialdemokratiske ideologi har været fremherskende blandt arbejderne - hvad havde Suslov da at sige på SUKPs CKs vegne?

Han sagde: "Hvorfor lægge det for vores dør? Dette er jeres problem. I må løse det." Hvad er det for en marxistisk-leninistisk holdning at indtage? Skulle vi indtage den holdning til kampen for national befrielse og socialisme i Sydøstasien at sige, at det ikke er vores problem og derfor ikke angår os? Naturligvis ikke. Enhver marxist må beskæftige sig hermed, fordi kollektivt betyder den rigtige poli-

tik omkring alle disse spørgsmål betyder, at vi vil opnå det, som erklæringen fra de 81 partier sagde, vi ville, nemlig socialismens verdensomspændende sejr.

Når disse revisionister, ser I, som det fremgår af vores diskussion i Moskva, ikke ønsker at beskæftige sig med en ting, så siger det, at det er jeres problem. Men på den anden side, som Suslov gjorde det på SUKPs CKs vegne ved afslutningen af sin tale til os, tøvede han ikke med at sige: I har uret. Vi havde håbet, at I ville ændre holdning. Hvis I ændrer holdning, vil I forblive inden for marxismen-leninismens broderpartier i verden. Men hvis I ikke ændrer holdning, vil I være udenfor og udelukket.

Med andre ord, socialdemokratiet er vores problem, men de bestemmer, hvem der skal forblive inden for broderpartiernes ramme.

Polemiken må fortsætte

Wilcox påviste senere i sin store tale, hvorledes SUKPs ledere selv har startet den åbne polemik i den internationale bevægelse, og hvorledes de har afvist krav og forslag fra en række partier om at indstille den. Han fortsatte derefter:

"Derefter kom en appel om at indstille polemiken, skønt de selv havde ført den åbent, og denne appel er blevet gentaget. Lad tiden løse problemen og vise, hvem der har ret, siger de.

Det er vor opfattelse, at på dette punkt kan den åbne polemik ikke standses. De problemer, den drejer sig om, er for fundamentale, de påvirker ikke blot vore partiers, men hele den socialistiske verdens, menneskehedens fremtid. Polemiken kan kun standses nu, hvis revisionisterne opgiver deres revisionisme både i ord og i gerninger. Hvis de ikke gør det, vil vi lide store tab. Hvad er det for en slags marxisme-leninisme at sige "lad tiden løse problemet"? Hele marxismens væsen indebærer aktiv hjælp til løsning af problemer. En hel ny verden er ved at blive født, vi står i den epoke, hvor socialismen vinder sejr i verdensmålestok - bidrager vi til dens skabelse eller står vi uden for, således som revisionisterne beder os om at gøre?

....

Kendsgerningerne er, at ikke er begejstrede for den måde, hvorpå et stigende antal medlemmer af alle kommunistiske partier og folk, der støtter disse partier, begynder at gennemskue deres revisionisme, begynder at se, at den vil føre til nederlag og ikke til sejr. De er bange for et svar. De er bange for marxister-leninisters offensiv i hele verden. De ønsker at føre deres revisionisme videre, mens alle forholder sig tavse og venter på, at tiden skal løse spørgsmålet. Nej, vi kan ikke acceptere et sådant forslag. Vores verdensbevægelse må overveje de omstridte spørgsmål. Marxister-leninister må overalt have hjælp og støtte."

....

En verdensomspædende gæringsproces finder sted i marxistiske rækker. En ny opblomstring for skabende marxisme vil fremstå, der vil garantere marxismen-leninismens sejr i verdensmålestok. Lad revisionisterne skælde og rase, lad dem manøvrere så meget, de vil.

VI STÅR FAST, THI VI VED, AT DER IKKE VIL BLIVE SEJR FOR SOCIALISMEN I VERDENSMÅLESTOK, IKKE VIL SKE NOGET ENDELIGT NEDERLAG FOR VERDENSIMPERIALISMEN, SÅ LÆNGE REVISIONISMEN ER FREMHERSKENDE I VIGTIGE DELE AF VORES VERDENSBEVÆGELSE."

-o-o-o-

Brasiliansk TRAGEDIE

Netop som demokratiske reformer syntes på vej i Brasilien, slog reaktionen til. I løbet af nogle få dage blev præsidenten og den folkelige modstand fejet af marked. Hvordan kunne det gå til ?

LAND og FOLK gav en forklaring den 3. april på side 4:

> "Præsident Goulart og hans tilhængere i regeringen og hæren har tydeligvis næret en naiv tro på generalernes og de reaktionære guvernørers troskab mod forfatningen og demokratiet. Først på et tidspunkt, da oprøret faktisk allerede havde sejret, rettede Goulart appel til folket om at rejse sig til kamp."

Hvorfor rejste folket sig da ikke selv, men ventede på den "naive" Goulart? Det smerter at måtte sige det, men vi tror, en del af forklaringen er at finde i den politik, der ligger bag følgende betragtninger, der den 20. februar 1964 stod at læse i LAND og FOLK:

> "I alle de latinamerikanske lande udfoldes den antiimperialistiske og antifeudale revolution. De kommunistiske partiers taktik er forskellig, afhængig af hvert enkelt lands konkrete betingelser. Vort parti går ind for en fredelig udvikling af revolutionen i Brasilien. Det er sluttet og enigt som aldrig før. Rigtigheden af dets kurs bekræftes af livet selv, af de store resultater i sammenslutningen af de patriotiske kræfter og i de brede folkemassers inddragen i den revolutionære bevægelse. FOLKEBEVÆGELSEN I LANDET ER NU SÅ MÆGTIG, AT REAKTIONEN IKKE ER I STAND TIL AT BREMSE DEN DEMOKRATISKE UDVIKLING. De reaktionære kræfters forsøg på at gennemføre en statsomvæltning ville uundgåeligt føre til borgerkrig, hvis udfald kun kan være ét: folkets sejr.

Dette var et stykke af en udtalelse til det sovjetiske telegrambureau TASS af formanden for det revisionistiske kommunistiske parti i Brasilien, Luiz Carlos Prestes, fremsat i Moskva efter et "meget nyttigt" møde med Hrustjov.

Partiets kurs er nu blevet afkræftet af livet selv! Der findes imidlertid også et revolutionært kommunistisk parti i Brasilien. Under dets ledelse vil det brasilianske folk sejre til slut.

ga-

à propos JESPERSEN

Knud Jespersen sagde i Studenterforeningen, at DKP afviste isoleret dansk afrustning. Vi skal - atter engang - gentage, hvad Gelius Lund skrev i "Land og Folk" den 13. december 1963:

"Kommunisterne er tilhængere af afrustning også i Danmark, af dansk afrustning, af alt, hvad der i den retning kan nås, snarest gørligt." Og samtidig: "Kommunisterne er ufravigeligt tilhængere af afrustning, internationalt og I DANMARK, UDEN AT INTERNATIONAL AFRUSTNING ER SAT SOM FORUDSÆTNING FOR AFRUSTNING HER."(Vor udhævn.)

Gelius Lund erklærer sig her for i s o l e r e t dansk afrustning! Det står sort på hvidt! Er Knud Jespersen uenig med Gelius Lund i dette vigtige spørgsmål? Er Gelius Lunds indstilling blot en valgfidus, således som Knud Jespersen kaldte Larsens udgave af den samme isolerede afrustning?

kommentator.